Zevende Jaer. Nr 25. Zaterdag, 23 Juny 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 23 JUNY.

De Paus en de revolutie.

Al de brieven die uit Roomen geschreven worden, spreken van de wonderlyke bedaerdheid en gerustheid van gemoed waerin de H. Vader zich bevindt, al is het dat hy van alle kanten door revolutionnairen omringd is, die niets zoo zeer bedoelen dan het Pausdom te vernielen. Pius IX stelt zyn betrouwen op de Voorzienigheid; hy weet dat de poorten der hel tegen de Kerk niets zullen vermogen. Wat zyn eigen persoon aengaet, hy is bereid tot alles; de dood zelve, als hy die mag onderstaen voor de leering van Christus, baert hem geenen schrik. De pauzen van de dry eerste eeuwen hebben byna allen hun bloed vergoten voor het geloof.

Als Pius VII te Fontainebleau gevangen zat, was hy veel geruster dan zyn vervolger Napoleon. Nogtans, menschelyk gesproken, alles scheen alsdan verloren! De Paus bezat niets meer en zyn vervolger deed geheel Europa buigen onder zyn yzeren scepter. Dry jaren later, Pius VII keerde triomphantelyk naer Roomen weder en in dezelfde zael waer hy gevangen had gezeten, wierd de magtige Keizer gedwongen zyne kroon af te staen. In den ban geslagen zynde, had de Keizer uitgeroepen: « peist misschien de Paus dat zyne bulle van excommunicatie de geweeren zal doen vallen uit de handen myner soldaten? » En nauwelyks waren er dry jaren voorby, of de bytende koude van 1812 deed de wapens vallen uit de handen zyner talryke legerbenden waermede hy Rusland te keer ging.

In den tegenwoordigen oogenblik is, om zoo te zeggen, geheel de hel uitgelaten tegen de Heilige Kerk. Zy wordt bestreden in hare geloofspunten, gelasterd in hare lidmaten, te keer gegaen in hare tydelyke magt. Onder de groote mogendheden vindt men er die opentlyk de revolutie voorstaen, die geld en wapens verschaffen om de benden van Garibaldi in hunne booze voornemens te doen gelukken. Die benden hebben het byzonderlyk gemunt op het opperhoofd der Kerk, op den Stoel van den H. Petrus, omdat daer nog hunne verderfelyke plannen bestreden en hunne vernielende stelsels veroordeeld worden. De Kerk alleen durft nog zeggen: *non licet*, dit is niet toegelaten; te Roomen alleen durft men nog luidop verklaren: *dit is goed, dat is kwaed*; daer wordt het natuerlyk regt, het zedelyk regt, het godsdienstig regt, het regt der volkeren nog verdedigd tegen de barbaerschheid. Deze nieuwe barbaerschheid zegt nooit: Dit mag zyn, dit mag niet zyn, dit is regt of onregt, waer of valsch, zy zegt alleenlyk: dit en dat staet my aen, dit is my voordeelig, en dat is my nadeelig. Het pauselyk gezag is tegenwoordig het eenigste dat de ware denkbeelden van regt durft belyden en voorstaen. De mogendheden die openlyk de revolutie niet zyn toegedaen, laten ze geworden of zelfs ondersteunen ze bedektelyk, in de hoop van er voordeel uit te trekken.

Zulk een toestand kan niet lang duren. Als het publiek gezag zyne zending miskent; als het juist het tegenstrydige doet van hetgeen het volgens zyne zending doen moet, dan in de maetschappy in haren grondwortel aengerand, dan moet men zich aen schrikkelyke omwentelingen verwachten, dan hangt 'er een schrikkelyk orkaen over het hoofd, en het zal welhaest losbersten.

Waerom bestaet het gezag in de maetschappy? Is het niet om het goed voor te staen en het kwaed te bestryden? Om te handhaven al wat regt en regtveerdig is? Om de waerheid te zien zegepralen over bedrog en logentael? Ziedaer de zending van het gezag. Op eene gansch tegenstrydige manier te werk gaen, is dit niet de byl zetten aen den wortel der maetschappy?

Nu vragen wy aen alwie eenigzins bekend is met den gang der publieke zaken, doen de gouvernementen van Europa zulks? Verre van daer; wat goed, kwaed, waer of valsch is, weet men niet meer in de hoven der mogendheden. Dank zy aen onze vrydenkers, er is niets meer dat men niet loochent of betwist; al de denkbeelden zyn verward. Wat de regtveerdigheid aengaet, men ziet die over het hoofd, men gaet te werk alsof zy niet bestond. Maer is het langs dien weg niet dat men gaet naer de barbaerschheid? « De revolutie, zegt de uitmun-
» tende schryver *Laurentie*, is de barbaerschheid. Het
» woord is hard voor degenen die voor de revolutie zich
» op hunne kniën werpen in den naem van den zooge-
» zeiden vooruitgang; maer het woord is van eene onte-
» gensprekelyke waerheid? Aen welk kenteeken erkent
» men de barbaerschheid? Aen de misachting van allen
» slach van regt. »

Dat men ons zegge welk slach van regt door de groote mogendheden nog geëerbiedigd wordt. Zien wy niet dagelyks dat het regt moet plaets maken voor het bloot geweld? En is het geweld het wezenlyk karakter niet der barbaerschheid?

De vorstelyke byeenkomst te Baden.

Een veertiental regerende vorsten zyn dezer dagen op het duitsch grondgebied, te Baden, byeengekomen: het was Keizer Napoleon, zegde men, die deze byeenkomst verzocht had; maer men voegt er niet by of hy de begeerte had uitgedrukt van te Baden de Koningen van Hanover, van Beijeren, van Wurtemberg en van Saxen, nevens den prins-regent van Pruissen, te ontmoeten; doch wat er ook van zy, die byeenkomst is merkensweerdig en zy heeft de algemeene aendacht gaende gemaekt.

Nu blyft de kwestie over van te weten of die byeenkomst den vreedzamigen uitslag hebben zal welken de fransche *Moniteur* haer toeschryft. Uit de door het officiele blad afgekondigde nota, zou het blyken, dat de vorstelyke onderhandeling « den europeaenschen vrede zou bevestigd hebben. » Doch wy zyn zoodanig gewend van dien *Moniteur* de openbare denkwyze te zien bedriegen of in slaep wiegen, dat wy, in zyn gezegde, geen het minste vertrouwen meer hebben; te dikwyls heeft hy bewezen dat zyne bazen by Talleyrand naer school geweest zyn, en dat deze hun geleerd heeft hoe men het woord gebruiken moet om zyn gedacht te verbergen.

En dewyl het fransch officieel blad toejuicht aen den uitslag der byeenkomst van Baden, verwenscht men in Engeland dezelve: de *Times* valt er op uit gelyk de duivel op Geeraerd, en hy maekt de duitsche vorsten die van dezelve deel gemaekt hebben zoo klein als dwergen. Waerom? wy weten het juist nog niet; doch er wordt algemeenlyk gezegd dat Napoleon het verbond heeft willen breken welk tusschen Engeland en Pruissen bestaet, ten einde, in geval van oorlog, nu de eene dan de andere van die twee mogendheden te kunnen kloppen, en daer zou die groote kwaedheid van den *Times* haren oorsprong vinden.

Wy twyfelen of Napoleon — dit inzigt koesterende — hetzelve zal kunnen hebben bewerken; want Pruissen schynt zeer goed Louis Napoleon te kennen, en het zal zich van hem mistrouwd hebben gelyk men zich van de oude Grieken mistrouwde, toen zy met geschenken kwamen.

Wat er ook van zy, en zonder de zaken al te zwart te willen inzien, vermeenen wy niet dat men, in de vorstelyke byeenkomst van Baden, groote waerborgen voor den vrede zoeken moet: of er bestaet tusschen Napoleon en de duitsche prinsen een wederzydsch ver-

SEBASTIAEN GOMEZ.

(*Vervolg en einde.*)

Sebastiaen, wie is uw meester?

— Gy, Senor, antwoordde het kind, hetwelk byna niet durfde spreken.

— Ik wil zeggen, uw schildermeester, Sebastiaen?

— Gy, Senor, zeide nog eens de slaef.

— Wel hoe! Ik heb u nooit geene lessen gegeven.

— Neen gy, maer gy gaeft er aen de anderen, en ik luisterde, antwoordde Sebastiaen, verstout door den zachten toon van zyn meester.

— En gy hebt er u van bediend!

— Gy hadt het my niet verboden, meester; ten anderen, zeide ik tot my zelven, dat doet niemand geen kwaed.

— Parbleu, gy hebt er meer voordeel uitgetrokken dan een myner leerlingen!.. Zoodan, gy werkt 's nachts?

— Neen, meester, ik werk gedurende den dag.

— Welke uer? myne leerlingen komen gemeenlyk ten zes uren.

— Van drie tot vyf uren, meester! ik begin te slapen om myne pynen te vergeten.

— Murillo grimlachtte.

— Hebt gy ook vergeten wat ik u gisteren beloofd heb? zeide hy hem alsdan.

— De arme jongen verbleekte en beefde, als of hy alreeds de stokslagen op zynen rug gevoelde.

— O Senor Murillo! riepen al de leerlingen; genade, genade voor Sebastiaen!

— Genade! zegt gy... maer dat is niet genoeg... — Hy moet meer hebben dan eene vergiffenis, hy verdient eene belooning.

— Eene belooning! eene belooning! herhaelde Sebastiaen byna buiten zyn zelven van verwondering, en met een smeekend gelaet zyne traenvolle oogen op zynen meester werpende.

— Ja, Sebastiaen, eene belooning! antwoordde Murillo op eenen zachten toon. Wanneer ik denk op de ontelbare moeijelykheden die gy overwonnen hebt, vooraleer gy een hoofd schiep gelyk dit der heilige Maegd, zonder de anderen te rekenen die ik op deze schilderyen gezien hebt... wanneer ik optel de uren die gy van uwen slaep hebt moeten nemen, ten einde te kunnen werken in zekerheid en vry van alle betrapping... wanneer ik denk met welke aendacht gy naer myne lessen geluisterd hebt, op de begeerte die gy hadt om u te onderwyzen, en hoe gy uit uwe studien voordeel getrokken hebt... ik weet niet wat ik u zou kunnen weigeren. Spreek, wat wilt gy?

Sebastiaen twyfelde als hy sliep of als hy wakker was. Zyne oogen draeiden regts en links, nu op het verwonderd aengezigt van den meester, dan op de leerlingen die naer hem grimlachten met een vergenoegde gelaet. Hy kon niet begrypen dat deze aenmoedigende woorden aen hem toegestierd waren, en dat hetgene hem aenging ook kon aengenaem zyn aen de anderen

— Toe dan, schep moed, Sebastiaen! zeide hem Villavicenzio; de meester is over u te vreden. Vraeg wat gy liefst zou willen hebben, eene schoone nieuwe dukaet? Senor Murillo zal hem u zekerlyk niet weigeren.

— Een dukaet? riep Pedro uit... foei dan! tien dukaten, ware niet te veel!

— Twintig, voegde Gaspar er by; vader zal er u zeer geern twintig geven!

— Oh! oh! gy toont u wel mildig met myne beurs, myn zoon! Maer toch, ik zal niet ten achter blyven, zeide Murillo met eenen grimlach van goedheid op zyne lippen. Gauw, Sebastiaen, sprak de roemryke schilder, het aengezigt van zyn slaef bemerkende, op het welk de aenmoedigingen der jonge lieden geenen indruk deden. Iedereen van ons antwoordt, gy alleen zwygt, en het is nogtans u die ik ondervraeg.

Laet ons zien, is de belooning waervan zy spreken u aengenaem? het is aen u van te beslissen. Ik ben te vreden over u werk, myn vriend, het is wonderbaer schoon. Al wat gy vragen zult, zal ik u geven, mits het in myne magt zy.

— Och! meester, meester... neen, ik durf niet! riep Sebastiaen uit, zyne handen te samen naer hem uitstekende. Maer aen zyne opene en bevende lippen, op dewelke de woorden gebroken en uitdoovende te voorschyn kwamen, aen den buitengewoonen blik zyner oogen; aen het gezwel der aderen van zyn voorhoofd waer het verstand op glinsterde, ken men gemakkelyk verstaen dat zyn hert een wensch maekte welke de vrees alleen tegenhield van uit te bersten.

— Ah ça! zyt gy zot? zeide Gaspar. Waerom antwoordt gy niet wanneer myn vader u vraegt?

— Spreek dan, riep een andere. Vraeg goed!

— Neen, vraeg liever schoone kleederen; gy zyt wel gemaekt, bevallige jongen; zy zullen u zeer wel gaen.

— Mynheeren, sprak Villavicenzio, ik zou kunnen raden wat Sebastiaen verkiest; zyne begeerte is van onder het getal der leerlingen van Murillo aengenomen te zyn.

Een strael van vreugd verlichtte eenen oogenblik de wezenstrekken van den jongen moor.

— Indien het zoo is, geef uitlegging, myn kind, zeide Murillo op den hertelyksten toon.

— En bovenal vraeg een zeer klare plaets, riep Gonzalez, wier schildersezel de donkerste plaets der werkkamer bekleedde, aengezien hy de jongste der leerlingen was.

— Ehwel, is dat hetgeen gy begeert? hernam Murillo.

Sebastiaen schudde zyn hoofd.

— Neen, vroeg Murillo geheel verwonderd.